

## ת"פ (נצרת) 1326-11-22 - מדינת ישראל נ' בית למשאבי אנוש (2018) בע"מ

ת"פ (נצרת) 1326-11-22 - מדינת ישראל נ' בית למשאבי אנוש בע"מ ואח'מחוזי עבודה נצרת  
ת"פ (נצרת) 1326-11-22  
מדינת ישראל

נגד

בית למשאבי אנוש (2018) בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד אהרון מלכה ועו"ד אלעד שאול

בית הדין האזורי לעבודה נוף הגליל-נצרת

[03.12.2024]

כבוד השופטת רויטל טרנר

ע"י ב"כ עו"ד אבי פינרסקי

גזר דין

1. ביום 2/11/22 הוגש כתב אישום נגד חברת בית למשאבי אנוש (2018) בע"מ (להלן: הנאשמת) וכנגד גב' לימור אלוני שרף, בעלת תפקיד בנאשמת (להלן: נאשמת 2), בגין עבירות של עיסוק כח אדם ללא רישיון, עבירה לפי סעיפים 2(א) ו-20(ב) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם תשנ"ו-1996 (3 עבירות), ועבירה של עיסוק כלשכה פרטית בלא רישיון, עבירה לפי סעיפים 63(א) וסע' 79(א)(1) לחוק שירות התעסוקה, תשי"ט-צ 1959 (53 עבירות).

2. ביום 3/4/24 ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום כאשר שונה מספר יחידות העברה לכל סעיף, כך שבצד כל עבירה נרשם כי מדובר ביחידת עבירה אחת, וכתב האישום תוקן.

3. ביום 14/11/24 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו כתב האישום תוקן פעם נוספת על דרך של מחיקת נאשמת 2 מכתב האישום, הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן והצדדים טענו למתחם ענישה מוסכם בגין כל אישום בנפרד. לאחר מכן, הרשעתי את הנאשמת בעבירות המנויות בכתב האישום המתוקן, והצדדים טענו בפני לעניין העונש.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות- פגיעה בזכויות קוגנטיות של עובדי כח אדם ושליטת יכולתה של המדינה לפקח ולוודא שקבלני כח אדם ראויים מקבלים רישיון לעסוק כקבלני כח אדם, על ידי עמידה בתנאים לקבלת רישיון. כמו-כן טענה המאשימה כי קיימת ציפייה מחברה מנוסה במשק לשמור על זכויות העובדים, ולא לבצע עבירות ממניעים כלכליים. לצד זאת, לקולה התחשבה המאשימה בכך שהנאשמת פעלה לתיקון העברה באופן מיידי והוציאה רישיונות כנדרש. בהתאם לכך ביקשה המאשימה, על דעתה של הנאשמת, לקבוע בגין עבירה של העסקת עובדים כח אדם מתחם שנע בין 6,480 ₪ לבין 7,920 ₪, ובגין עבירה של עיסוק כלשכה פרטית בין 101,700 ₪ לבין 124,800 ₪, וכן טענה כי יש לקבוע את עונשה של הנאשמת ברף העליון של המתחמים ולהעמיד את הקנס על סכום של 132,720 ₪, בנוסף להתחייבות להימנע מביצוע העבירות, כאשר הפרה תגרור את הקנס המקסימאלי הקבוע לצד העבירה.

5. מנגד, הנאשמת טענה כי יש לשקול לקולה את העובדה כי העמדה לדין בגין עבירה של עיסוק כלשכה פרטית ללא רישיון היא תקדימית, ולרוב זאת עבירה שעניינה מסתיים בהסדר מותנה. עוד טענה הנאשמת כי העבירות בוצעו לאורך פרק זמן קצר של 8 חודשים, וחלף זמן רב, כ- 4 שנים, מביצוע העבירות ועד הגשת כתב האישום. בנוסף טענה הנאשמת כי פעלה לתיקון העבירה באופן מידי והוציאה רישיונות כנדרש. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הסבירה הנאשמת שיש לזקוף לזכותה את העובדה שעם פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל' סייעה לגופים שונים מבחינה לוגיסטית, ושהיא מעסיקה תושבים אשר פונו מביתם בעקבות המלחמה. בהתאם לכך ביקשה הנאשמת למקם את עונשה בתחתית המתחם ולהשית עליה קנס של 108,180 ₪. כמו-כן ביקשה המאשימה לקבוע שהקנס שיושט עליה יתפרס על פני תקופה ארוכה, כך שלא יעלה על 1,000 ₪ בחודש, ולצורך כך הפנתה לפסיקה רלוונטית. 6. בדברה האחרון של הנאשמת ציינה: "קודם כל לאדם נורמטיבי המעמד הזה הוא לא סטנדרטי, סליחה שאני כך הנסיבות האישיות צפות, אני הקמתי את החברה בעצמי מהון אישי, בכדי לבוא ולעשות שינוי כדי להיות בעלת השפעה חיובית בישראל על בסיס מודל גלובלי כמו שקיים בארה"ב ובאירופה, על בסיס אותם מודלים הקמתי את החברה וכמו שאמר העו"ד שמייצג אותי ולאור ההגעה של אותו חוקר הלכתי ובדקתי ולא הבנתי בכנות מלאה מה הוא רוצה, לא היה לי מעט מידע שמה שאני עושה לא תקין ולא חוקי. לי חשוב ב"כ המאשימה אמר שהיה מניע כלכלי, אבל מי שמכיר את העיסוק הזה אם הייתי לשכה פרטית ועוסקת בהשמה הדוחות הכספיים היו אפס, ונהפוך הוא אם הייתי עובדת בלשכה פרטית והשמה התגמול שלי היה יותר גבוהה, יש כאן עניין של מוצר ושירות אחר. ברמת הבנת המקצוע למושג שיקולים כלכליים אבל נהפוך הוא אם הייתי עוסקת בעמלות הייתי מרוויחה יותר, לשנת 2024 לאור המצב זה שנה הפסדית לחברה וכולי תיקווה ששנת 2025 תראה אחרת, אני מפרנסת יחידה ובעלים יחידה של החברה. בסופו של יום אני מעסיקה נשים בהריון החברה כחברה ולא רק אני תורמים לקהילה לעזור לאנשי מילואים להשתלב בעבודה ולעזור בעבודה ועובדת צמוד עם ביטוח לאומי לסייע למחפשי עבודה לאתר עבודה ללא תמורה אני לא חברת השמה זה לא המהות, אני לוקחת חלק מאוד משמעותי, לגבי חלק מהדברים אני לא יכולה לשתף המניע לא כלכלי הוא הרבה יותר ערכי, זה מה שאני משרישה בחברות שאני עובדת איתן אני אמא לשלושה ילדים צפונית בסיטואציה המאתגרת, בעלים יחידה שמפרנסת כנמה וכמה משפחות, רובן אצלי נמצאות במאגר בשכבות החלשות יותר מהסיבה הזאת התמקמתי ביוקנעם".

דיון והכרעה

7. כאמור הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו יקבע לכל עבירה בה הורשעה הנאשמת מתחם ענישה, ומתחמים אלו יצטברו אחד לשני, כלומר מתחם הענישה בגין שתי העברות בהן הורשעה הנאשמת ינוע בין 108,180 ₪ לבין 132,720 ₪.

8. ככלל, בית הדין יקבל הסדרי טיעון, אך בנסיבות בהן סבר כי ההסדר טיעון אינו ראוי, הוא רשאי לחרוג ממנו. יפה לעניין זה קביעתו של בית משפט העליון בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, נז(1) 577 (2002): "בהתקיים איזון ראוי בין האינטרס הציבורי הפרטני והאינטרס הציבורי הרחב שהתביעה מייצגת, מצד אחד, לבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם מצד אחר, יכבד בית-המשפט את הסדר הטיעון. בית-המשפט ישווה לנגד עיניו, בין היתר, את המגמה העקרונית לעידוד הסדרי טיעון. בנסיבות שבהן יראה לדחות את הסדר הטיעון, יגזור בית-המשפט עונש שהיה גוזר אילו היה בא לפניו הסדר טיעון שקול ומאוזן. מן הראוי הוא שגם לאחר דחיית הסדר הטיעון יתחשב בית- המשפט כשיקול לקולה בעובדה שהנאשם הודה בעקבות הסדר טיעון, כך שהעונש אשר יטיל לא יחרוג במידה קיצונית ובלתי פרופורציונית מהעונש שהצדדים הסכימו עליו".

9. בענייננו, לא מצאתי מקום להתערב במתחם הענישה, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה, העובדה שהנאשמת הפחיתה את מידת הפגיעה בהם כאשר פעלה לתקן את הפגמים עם הגשת כתב האישום, בשים לב לנסיבות שקשורות בביצוע העבירות, ולרמת הענישה הנוהגת בעבירה של עיסוק כח אדם ללא רישיון, ולטיעוני הצדדים ביחס לרמת הענישה בעבירה של עיסוק כלשכה פרטית בלא רישיון - עבירה שטרם נדונה בפסיקה - אשר תואמת את רמת הענישה בעבירות בתחום דיני העבודה בהם נקבעים מתחמים בין 20% ל- 50% מהקנס המקסימאלי הקבוע לצד העבירה.
10. כעת ניגש לגזור את עונשה של הנאשמת בתוך המתחם לפי סעיף 40יא לחוק העונשין, התשל"ז-1977. גזירת עונשה של הנאשמת
11. קביעת עונשה של הנאשמת, בתוך המתחם שנקבע לעיל, תיעשה בהתאם לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לא הוכח כי עסקינן בנסיבות יוצאות דופן המצדיקות חריגה מהמתחם.
12. לצורך קביעת עונשה בתוך המתחם, התחשבתי בכך שהנאשמת נעדרת עבר פלילי, הודתה בביצוע העבירות ובכך למעשה חסכה בזמן שיפוט יקר, ובכך שהנאשמת התאמצה לתיקון תוצאות העבירה באופן מידי והוציאה רישיונות כנדרש, כפי שהוצגו בפני במסגרת טיעוני הצדדים לעונש. בנוסף, הבאתי בחשבון את התנהגותה החיובית של הנאשמת ותרומתה לחברה מאז השבעה לאוקטובר ואת מכתבי ההמלצה. לבסוף, יודגש שהשתכנעתי בכנות דבריה של הנאשמת בדברה האחרון כי פעלה בתום לב וכי היא רואה בעבודתה שליחות, ולכן החלטתי למקם את עונשה של הנאשמת בתחתית מתחם הענישה שהציגו לפני הצדדים.
13. עיינתי בפסיקה שהציגה הנאשמת, אולם לא השתכנעתי שיש לקבל את פריסת תשלומים המבוקשת על ידה. ראשית, הפסיקה שהפנתה אליה הנאשמת אינה מחייבת בית דין זה, ושנית, עניינו של הנאשם שם שונה מענייננו שכן בית הדין האזורי בבאר שבע סבר שמצבו הכלכלי של נאשם לא טוב. במקרה שלפנינו הוצגו דו"חות כלכליים מהם ניתן ללמוד שהנאשמת במצב כלכלי סביר, ולכן פריסת הקנס לפרק זמן ממושך של 4.5 שנים (110 חודשים) אינה מידתית.
- סוף דבר
14. הנאשמת תשלם קנס של 110,000 ₪, אשר ישולם ב-25 תשלומים חודשיים, שווים עוקבים ושווים החל מיום 15/1/25.
15. הנאשמת תחתום תוך 30 ימים ממתן גזר הדין על התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי סעיף 2(א) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996, למשך 3 שנים מיום החתימה, בגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, בסך 14,400 ₪.
16. הנאשמת תחתום תוך 30 ימים ממתן גזר הדין על התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי סעיף 63(א) לחוק שירות התעסוקה, תשי"ט-1959, למשך 3 שנים מיום החתימה, בגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, בסך 226,000 ₪.
17. זכות ערעור כחוק.
- ניתן היום, ב' כסלו תשפ"ה, 03 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.